

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 12 października 2020 r.

Pozycja 288

POSTANOWIENIE z dnia 24 lipca 2020 r. Sygn. akt Ts 7/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski,

po wstępnym rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym, skargi konstytucyjnej Z.M. w sprawie zgodności:

§ 140 ust. 1 i § 142 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1422, ze zm.) w zakresie, w jakim „powołuje się w nich na Polskie Normy, w tym Polską Normę Nr PN-B-10425/1989, zwaną «normą kominową»” z art. 2, art. 21 ust. 1, art. 31 ust. 3 oraz art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 7 stycznia 2019 r. (data nadania) Z.M. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w K. decyzją nr [...] z 7 kwietnia 2017 r. (znak: [...]) nałożył na skarżącego oraz na M.M. obowiązek wykonania określonych robót budowlanych w stanowiącym ich własność jednorodzińnym budynku mieszkalnym, które miały doprowadzić wykonane roboty budowlane do stanu zgodnego z prawem i usunąć stan zagrożenia dla bezpieczeństwa ludzi i mienia. Decyzja miała na celu przede wszystkim wyeliminowanie zagrożenia wynikającego z tego, że budynek skarżących – wyższy od budynków sąsiednich – przesłaniał kominy znajdujące się w tych budynkach, powodując ich nieprawidłowe funkcjonowanie oraz dostosowanie ich budynku do postanowień miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Na skutek odwołania wniesionego przez skarżącego i M.M. Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego w K. decyzją nr [...] z 31 stycznia 2018 r. (znak: [...]), powołując się m.in. na art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze

zm.; dalej: k.p.a.) uchylił decyzję organu pierwszej instancji w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia.

Sprzeciw na powyższą decyzję złożyli skarżący wraz z M. M. wnosząc o zbadanie czy „norma kominowa PN-B-10425/1989” jest zgodna z Konstytucją.

Wyrokiem z 20 kwietnia 2018 r. (sygn. akt [...]) Wojewódzki Sąd Administracyjny w K. oddalił sprzeciw, wskazując w uzasadnieniu, że podnoszone w skardze okoliczności dotyczące niezgodności określonych przepisów z Konstytucją nie mogą skutkować uchyleniem zaskarżonej decyzji, ponieważ nie odnosi się ona do tych przepisów i jej treść oparta jest na art. 138 § 2 k.p.a. z powodu naruszenia przepisów postępowania co do zgromadzenia właściwych dowodów, koniecznych do dokonania rozstrzygnięcia.

Od tego wyroku skarżący wraz z M.M. złożyli skargę kasacyjną zarzucając naruszenie art. 64e ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, ze zm.) w związku z art. 193 Konstytucji podnosząc, że sąd pierwszej instancji nie skorzystał z uprawnienia przyznanego w art. 193 Konstytucji i nie wystąpił do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności „normy kominowej” z ustawą zasadniczą, co miało istotny wpływ na wynik sprawy.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 24 października 2018 r. (sygn. akt [...]) oddalił skargę kasacyjną. W uzasadnieniu wskazał, że „skarga kasacyjna oparta jedynie na naruszeniu przepisu art. 193 Konstytucji RP poprzez nieprzedstawienie Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego dotyczącego zbadania zgodności z Konstytucją RP Polskiej Normy jest niezasadna”.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 6 listopada 2019 r. skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: 1) doręczenie pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym, określającego sprawę, w związku z którą została wniesiona skarga konstytucyjna, wraz z jego czterema kopiami; 2) wyjaśnienie, czy skarga została złożona tylko przez skarżącego, czy także – jak wskazuje pełnomocnik na stronie 1 skargi konstytucyjnej – przez M.M. Jeżeli skargę składa także M.M. – przesłanie pełnomocnictwa szczególnego, upoważniającego do działania w jej imieniu; 3) wskazanie ostatecznego orzeczenia w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji; 4) wskazanie, jakie wolności lub prawa skarżącego, wyrażone w powołanych jako wzorce kontroli art. 2, art. 21 ust. 1, art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 Konstytucji, zostały naruszone przez zakwestionowany w skardze § 140 ust. 1 i § 142 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1422, ze zm.; dalej: rozporządzenie); 5) dokładne wyjaśnienie, w jaki sposób wymienione wyżej przepisy rozporządzenia, w zakresie wskazanym w *petitum* skargi, naruszają wolności lub prawa skarżącego wyrażone w przepisach Konstytucji powołanych jako wzorce kontroli; doręczenie oryginału albo kopii poświadczonej za zgodność z oryginałem decyzji nr [...] Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K. z 7 kwietnia 2017 r. (znak: [...]) oraz decyzji nr [...] Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K. z 31 stycznia 2018 r. (znak: [...]).

Pismem procesowym z 20 listopada 2019 r. (data nadania) skarżący odniósł się do powyższego zarządzenia.

Zdaniem skarżącego zakwestionowane przepisy naruszają przysługujące mu jako właścicielowi nieruchomości prawo do ochrony własności prywatnej oraz – ze względu na posiadanie polskiego obywatelstwa i podleganie w związku z tym polskiej Konstytucji oraz polskiemu ustawodawstwu – równości wobec prawa z innymi osobami fizycznymi i prawnymi oraz powiązany z tą równością zakaz dyskryminacji jednostki z jakiejkolwiek przyczyny.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub jest oczywiście bezzasadna.

2. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo wnieść skargę konstytucyjną w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach, prawach lub obowiązkach określonych w Konstytucji. Warunkiem skorzystania ze skargi konstytucyjnej jest uczynienie jej przedmiotem wyłącznie tego przepisu, który był podstawą prawną ostatecznego orzeczenia sądu lub organu administracji publicznej, wydanego w sprawie skarżącego. Wniesienie skargi konstytucyjnej musi zatem zostać poprzedzone wydaniem indywidualno-konkretnego aktu kończącego postępowanie w danej sprawie. Powyższy wymóg wynika także z art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK, zgodnie z którym skarga konstytucyjna może zostać wniesiona dopiero po wyczerpaniu przysługującej w sprawie drogi prawnej. Gdy w sprawie skarżącego, w ramach przysługującej mu drogi prawnej, postępowanie nadal się toczy, nie można przyjąć, że doszło w niej do wydania orzeczenia spełniającego wymóg określony w art. 79 ust. 1 Konstytucji.

3. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego rozpatrywana skarga nie spełnia powyższych warunków.

Trybunał stwierdził, że wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 24 października 2018 r. (sygn. akt [...]), wskazany przez skarżącego jako ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, nie został wydany na podstawie zakwestionowanych w skardze przepisów. Orzeczeniem tym NSA oddalił skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z 20 kwietnia 2018 r. (sygn. akt [...]) odnosząc się w uzasadnieniu do zarzutu skargi kasacyjnej jakim było nieprzedstawienie przez WSA pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego. W żadnym z powyższych orzeczeń przedmiotem rozstrzygnięcia nie był § 140 ust. 1 i § 142 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1422, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 1065) w zakresie, w jakim „powołuje się w nich na Polską Normę Nr PN-B-10425/1989”.

Biorąc pod uwagę zakres przedmiotowy rozpatrywanej skargi należy wskazać również, że z załączonych do sprawy dokumentów wynika, iż postępowanie administracyjne w sprawie skarżącego nie zostało zakończone. Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego w K. uchylił bowiem decyzję nr [...] Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w K. z 7 kwietnia 2017 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia. Skarżący nie wyczerpał więc przysługującej mu drogi prawnej. Postępowanie administracyjne będzie toczyło się ponownie przed organami, a być może także przed sądami administracyjnymi, dlatego wniesienie skargi konstytucyjnej musi być uznane za przedwczesne.

4. Mając powyższe na względzie Trybunał stwierdza, że rozpatrywana skarga nie spełnia podstawowych przesłanek wniesienia skargi konstytucyjnej, wskazanych w art. 79 ust. 1 Konstytucji i art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK.

Okoliczność ta jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

Z tych przyczyn Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.